

Τα ανύπαρκτα «θαύματα» ενός επαγγελματία τσαρλατάνου, ονόματι Ιησού

✘ Αν σας ρωτήσει κάποιος «μπορεί ένας άνθρωπος να συνομιλήσει μ' ένα ζώο;», το πιθανότερο είναι να τον κοιτάξετε καχύποπτα και να προσπαθήσετε να μαντέψετε από ποιο τρελοκομείο το έσκασε. Κι όμως...

Η χριστιανική θρησκεία έχει καταφέρει να φυτέψει στον εγκέφαλο των πιστών της, την συνομιλία μιας γυναίκας κι ενός φιδιού, ως πραγματικό γεγονός. Μιλάμε φυσικά για την Εύα και τον «κατηραμένο όφη» και την «συνομιλία» τους η οποία διημείφθη στον «Παράδεισο». Αν σκεφτεί λοιπόν κανείς, ότι πάνω στο αλλόκοτο αυτό «γεγονός» έχει χτιστεί το τερατούργημα του Χριστιανισμού κι υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν πως όντως συνέβη κάτι τέτοιο, τότε δεν χρειάζεται και μεγάλη προσπάθεια οι ίδιοι άνθρωποι να πειστούν ότι ένας κατοπινός «μεσσίας» έκανε «πράγματα και θάματα». Μιλάμε φυσικά για τον Ιησού Χριστό.

Με τον Ιησού παρατηρείται το εξής παράδοξο: Ενώ υπάρχουν σχετικά άφθονες «πληροφορίες» για την αρχή και το τέλος τής ζωής του (όχι ιστορικές βέβαια, αλλά απ' τα «θεόπνευστα» ευαγγέλια), για τον υπόλοιπο βίο του δεν γνωρίζουμε απολύτως τίποτε. Ή μήπως γνωρίζουμε;...

Μερικά από τα «απόκρυφα» ευαγγέλια της Εκκλησίας και ο φιλόσοφος Κέλσος ο οποίος επικαλείται εβραϊκές μαρτυρίες, ρίχνουν λίγο φως σ' αυτή την σκοτεινή πλευρά του «Θεανθρώπου», ο οποίος, παιδί ακόμα, ως φαίνεται οδηγημένος απ' τη φτώχεια, πήγε αρχικά στην Αίγυπτο για να εργαστεί. Εκεί κατέληξε να γίνει μαθητευόμενος μάγος, μαθαίνοντας την τέχνη του υπνωτισμού και της ταχυδακτυλουργίας. Από κει φέρεται να περιπλανήθηκε στην Μέση Ανατολή, αποκομίζοντας ακόμα περισσότερες εμπειρίες, μέχρι ότου επέστρεψε στη Γαλιλαία έτοιμος να εφαρμόσει όλα όσα έμαθε.

Ένας επαγγελματίας «μάγος» όμως χρειάζεται και συνεργάτες για να κάνει τις απατεωνιές του. Αυτοί δεν άργησαν να βρεθούν. Ήταν οι 12 Απόστολοι, που δεν ήταν μόνο 12 βέβαια (ο αριθμός είναι καθαρά συμβολικός), αλλά πολλοί περισσότεροι (κι αυτό δεν είναι κρυφό, ασχέτως αν δεν είναι ευρέως γνωστό). Τουλάχιστον άλλοι 70 («Ύστερα απ' αυτά ο Κύριος διόρισε κι άλλους εβδομήντα

και τούς έστειλε, να πάνε πριν από τον ίδιο, σε κάθε πόλη και σε κάθε τόπο που επρόκειτο να επισκεφτεί», Κατά Λουκά, κεφ.10.1). Και τι Απόστολοι... Ένας κι ένας... Του σκοινιού και του παλουκιού οι περισσότεροι, αν όχι όλοι, κρίνοντας για παράδειγμα τις επιλογές του Σίμωνα του Ζηλωτή και του Ιούδα του Ισκαριώτη, οι οποίοι ανήκαν σε ομάδες δολοφόνων, φανατικών Ιουδαίων επαναστατών.

Κι κάπως έτσι αρχίζει η «βιομηχανία» των «θαυμάτων», αρχής γενομένης απ' τον «γάμο της Κανά», όπου ο Ιησούς εμφανίζεται να μετατρέπει το νερό σε κρασί, αφού προηγουμένως έχει ευλογήσει τον γάμο. Το συγκεκριμένο «θαύμα», αναφέρεται μόνο στο «Κατά Ιωάννην» ευαγγέλιο (κεφάλαιο 2). Οι υπόλοιποι μαθητές, δεν ξέρουν, δεν είδαν, δεν άκουσαν. Μια στιγμή όμως... Έστω κι έτσι... Αλήθεια, τί γνώμη είχε ο Ιησούς για την ένωση άντρα και γυναίκας; Την απάντηση την βρίσκουμε στο «απόκρυφο» του Θωμά: «*Ουαί σε εσάς που αγαπάτε την παρέα με την θηλυκότητα και την άπρεπη συναναστροφή μαζί της*», ενώ στο Κατά Ματθαίον (19.10) διαβάζουμε: «*...Υπάρχουν ευνούχοι που γεννήθηκαν έτσι. Υπάρχουν ευνούχοι που τους ευνούχισαν άνθρωποι και υπάρχουν ευνούχοι που μόνοι τους ευνουχίσθηκαν για χάρη της Βασιλείας των Ουρανών. Όποιος μπορεί να βαδίζει αυτόν τον δρόμο ας τον βαδίζει*». Όταν το περιστατικό αυτό ξεκινά με τέτοιες αντιφάσεις (πως γίνεται να ευλογείς κάτι που δεν πιστεύεις;), χρειάζεται κάποιος ν' αρχίζει να «πονοκεφαλιάζει» για το υποτιθέμενο θαύμα, για το αν έγινε και πώς έγινε;

Ένα άλλο καταπληκτικό «θαύμα», είναι αυτό όπου ο Ιησούς με λίγα ψάρια και ψωμί τάισε 5.000 άτομα. Απίστευτο; Ε ναι, είναι απίστευτο, αν λάβει κανείς υπόψιν το γεγονός ότι οι ίδιοι οι «μαθητές» τού Ιησού, οδηγημένοι απ' την πείνα τους μπήκαν να κλέψουν σε ξένο χωράφι και μάλιστα Σάββατο, την ιερή ημέρα των Ιουδαίων («*Εκείνον τον καιρό, ο Ιησούς περνούσε κάποιο Σάββατο μέσα από τα σπαρτά. Κι επειδή οι μαθητές του πείνασαν, άρχισαν να ξεσποριάζουν στάχυα και να τρώνε*», Κατά Ματθαίον, 12.1). Το πιο καταπληκτικό είναι ότι ο ίδιος ο Ιησούς, μετά την «ανάστασή» του, εμφανίζεται στους μαθητές τους και τους ρωτά: «*Έχετε κάτι φαγώσιμο εδώ;*» (Κατά Λουκάν, 24: 41). Αυτός δηλαδή που χόρτασε την πείνα των άλλων με τα «θαύματά» του, εμφανίζεται με τα συμπτώματα ενός κοινού θνητού που γουργουρίζει η κοιλιά του απ' την πείνα. Για την «ιστορία», οι μαθητές του τον τάισαν με ψάρι και μέλι.

Θα αναρωτηθεί κάποιος εδώ «Εντάξει, άντε και πες ότι τα δέχομαι αυτά. Εδώ ο Κύριος ανήστη νεκρούς, θεράπευσε ανάπηρους. Αυτά πως εξηγούνται?».

Όπως εξηγήθηκε και παραπάνω, ο Ιησούς είχε μια στρατιά από συνεργάτες κι απ'

αυτούς έστελνε πάντα 2 άτομα πριν απ' αυτόν σε κάθε πόλη και χωριό που επισκέπτονταν με σκοπό να «θαυματουργήσει». Ο λόγος ήταν για να διαπιστώσουν αν τούς «σηκώνει το κλίμα» και στη συνέχεια να «πιάσουν δουλειά». Η ιστορία αυτή θυμίζει τούς σημερινούς «μάγους», οι οποίοι επιλέγουν «τυχαία» κάποιον «εθελοντή» απ' το κοινό για να κάνουν τα «μαγικά» τους. Μαντέψτε λοιπόν, ποιοι ήταν αυτοί που «θεράπευσε» κι «ανάστησε» ο Χριστός... Όσον δε, αφορά την περίφημη ανάσταση του Λαζάρου, πρόκειται προφανώς για μία ακόμη απάτη. Το «θαύμα» αναφέρεται μόνο σε ένα ευαγγέλιο, στο «Κατά Ιωάννην» (κεφάλαια 11-12). Και είναι να απορεί κανείς, πως για το «θαύμα» των θαυμάτων, δεν υπάρχει λέξη γραμμένη, όχι μόνο στα υπόλοιπα τρία ευαγγέλια, αλλά ούτε καν και στα λεγόμενα «απόκρυφα». Διαβάζοντας όμως αυτό το κεφάλαιο, μαθαίνουμε και κάτι άλλο: Οι Ιουδαίοι αποφάσισαν να σκοτώσουν τον αναστημένο Λάζαρο! Είναι δυνατόν, θα αναρωτηθεί κάποιος, μετά από ένα τέτοιο θαύμα, να αποτολμούν κάτι τέτοιο; Προφανώς οι Ιουδαίοι δεν ήταν και τόσο εύπιστοι στα «μαγικά» του Ιησού και με την πράξη αυτή του έδιναν μια πολύ καλή ευκαιρία να τους κλείσει το στόμα μία και καλή, ανασταίνοντας για δεύτερη φορά τον νεκρό Λάζαρο (πραγματικά νεκρό όμως τώρα...). Δυστυχώς, ο Ιωάννης δεν μας αναφέρει τι συνέβη στην συνέχεια με τον Λάζαρο, αλλά μεταφέρει το σκηνικό απευθείας στον δρόμο για την Ιερουσαλήμ, όπου ο Ιησούς, στον γάιδαρο καβάλα, με την δόξα και την φήμη του «θαύματος», γίνεται δεκτός «μετά βαΐων και κλάδων» από εκστασιασμένους πιστούς.

Θα έπρεπε να απορεί πάντως, ακόμη και ο πιο καλόπιστος χριστιανός, γιατί ο Ιησούς με τις θεϊκές ικανότητες, χρειάζεται «γιατροσόφια» (π.χ. πηλό από σάλιο και χώμα, στα μάτια ενός τυφλού που «θεράπευσε») για να επιτελέσει τα «θαύματά» του, όταν αυτά θα μπορούσαν να γίνουν, με μια απλή προσταγή του.

Ίσως είναι περιττό βέβαια να ειπωθεί, πως «θαύματα», ανάλογα μ' αυτά του Ιησού, προϋπάρχουν ήδη σε προχριστιανικές θρησκείες. Πρόκειται, δηλαδή, για μια ακόμη αντιγραφή και αναπαραγωγή παλαιότερων θρύλων.

Αλλά κι ίδιος ο Ιησούς (σύμφωνα πάντα με τα «θεόπνευστα» ευαγγέλια), εξοργίστηκε απ' την απάθεια του πλήθους το οποίο έμεινε «αμετανόητο», παρά τα «πράματα και θάματα» που έκανε για να τους φέρει στον «δρόμο του Θεού» και άρχισε να εξαπολύει...κατάρεις: *«Τότε άρχισε ο Ιησούς να κατηγορή τας πόλεις εις τας οποίας είχαν γίνει τα περισσότερα θαύματά του διότι δεν μετενόησαν. "Αλλοίμονόν σου Χοραζίν, αλλοίμονόν σου Βηθσαιδά, διότι εάν τα θαύματα τα οποία έγιναν σ' εσάς είχαν γίνει εις την Τύρον και την Σιδώνα, θα είχαν δείξει*

μετάνοιαν προ πολλού, με σάκκον και στάκτην. Εν τούτοις σας λέγω, η Τύρος και η Σιδών θα υποφέρουν πιο λίγο από σας κατά την ημέραν της κρίσεως. Και συ Καπερναούμ που υψώθηκες έως τον ουρανόν, θα καταβιβασθής έως τον Άδην, διότι, εάν εις τα Σόδομα είχαν γίνει τα θαύματα, τα οποία έγιναν σ' εσέ, θα παρέμεναν μέχρι σήμερον. Αλλά σας λέγω ότι η χώρα των Σοδόμων θα υποφέρει πιο λίγο από σένα κατά την ημέρα της κρίσεως» (Κατά Ματθαίον, 11.20-11.25).

Κι απατεώνας κι αποτυχημένος δηλαδή...